

Sygnatura akt Sygnatura

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia Data

w Wydziale V Karnym w składzie:

Przewodniczący:

Protokolant:

Przy udziale oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu

sprawy

M. R.

syna L. i F. z domu K.

urodzonego (...) w miejscowości W.

obwinionego o to, że:

w dniu 20.07.2014r. około godz.17:17 we W. na terenie stacji paliw L. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa (...) w ilości 15,06 litrów o wartości 80,27 zł. na szkodę (...) SA, które to paliwo zatankował do pojazdu marki O. o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. uznaje obwinionego M. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to, na podstawie tego przepisu wymierza mu karę aresztu w wymiarze 10 (dziesięciu) dni;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VW 3375/14

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lipca 2014 r. około godziny 17:17 M. R. podjechał samochodem marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) na stację paliw L. przy ul. (...) we W.. Zatankował paliwo (...) do w/w pojazdu w ilości 15,06 litra o wartości 80,27 zł, a następnie odjechał ze stacji, nie uiszczając należnej opłaty.

Dowód:

Zaznania świadka M. P., k.29

Zdjęcie z monitoringu stacji, k.6

Zdjęcie z bazy (...) z wizerunkiem obwinionego k.8

Zapis z monitoringu, k.5

Zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, k.4

Notatka urzędowa, k.20

Obwiniony nie pracuje, utrzymuje się z prac dorywczych, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu.

W przeszłości był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, jak również za wykroczenia polegające na kradzieży paliwa.

Obecnie objęty jest dozorem policyjnym, jednak na dozór się nie stawia. Ma złą opinię w miejscu zamieszkania.

Dowód:

Karta karna, k.15-16

Wydruk z systemu sędzia 2 – k. 21

Notatka z przeprowadzonych ustaleń, k. 12, k.13

W toku czynności wyjaśniających obwiniony, pomimo prawidłowych wezwań, nie stawiał się na wezwania policji celem złożenia wyjaśnień w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, ani również nie nadesłał wyjaśnień na piśmie.

W toku przewodu sądowego również pomimo prawidłowego wezwania (pouczony o treści art. 38 kpw), nie stawiał się na rozprawę bez usprawiedliwienia, tym samym Sąd przeprowadził rozprawę zaocznie, a następnie wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Sąd zważył co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i sprawstwo obwinionego M. R., jak i okoliczności popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie wykroczenia, nie budzą wątpliwości.

Zasadniczych ustaleń w zakresie sprawstwa obwinionego dotyczącego zarzutu kradzieży Sąd dokonał w oparciu przede wszystkim o dokumentację fotograficzną, stanowiącą fragment z zapisu monitoringu stacji benzynowej z daty zdarzenia tj. z dnia 20 lipca 2014 r., nagranie z monitoringu, oraz w oparciu o zeznania świadka M. P., który ujawnił kradzież paliwa po zapoznaniu się z w/w zapisem z monitoringu i złożył zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia.

Powyższe dowody są ze sobą w pełni zgodne i nie budzą zastrzeżeń Sądu, co do ich wiarygodności, zwłaszcza, że dowód w postaci zapisu monitoringu ze stacji benzynowej z dnia 20 lipca 2014 r. i zarejestrowany tam wizerunek obwinionego pozwala bez trudu na jego identyfikację. Zdaniem Sądu wizerunek ten jest tożsamy z wizerunkiem obwinionego z bazy (...), przedstawionym w ramach pomocy prawnej przez KP W. dołączonym do akt sprawy k.8.

Z kolei dowód w postaci zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia z dnia 14 sierpnia 2014 r. pozwolił Sądowi na ustalenie, jaką ilość paliwa i na jaką kwotę obwiniony dokonał zaboru.

Dokument ten znajduje również potwierdzenie w zeznaniach świadka M. P., pracownika stacji, na której dokonano kradzieży, który sporządził zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia. Przedstawiona przez świadka wersja wydarzeń, wraz z precyzyjnym określeniem poniesionych przez stację L. szkód nie budzi, zdaniem Sądu, żadnych wątpliwości. Złożone przez świadka zeznania zasługują w pełni na wiarę.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że obwiniony M. R. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 kw. Dokonał on bowiem bezprawnego zaboru cudzej rzeczy ruchomej. Tankując paliwo na stacji L. w dniu 20 lipca 2014 r. do pojazdu, którym się poruszał, a następnie odjeżdżając ze stacji paliw bez zapłaty kwoty 80,27 złotych, uzewnętrznił bezpośredni zamiar objęcia tego mienia na stałe we władanie wbrew woli właściciela.

Wymierzając obwinionemu karę 10 dni aresztu za przypisane mu wykroczenie kierował się dyrektywami art. 33 § 1 kw. tj. dyrektywą stopnia społecznej szkodliwości czynu, celem kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz dyrektywą prewencji szczególnej, czyli celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do ukaranego. W szczególności miał Sąd na względzie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie kary, jakie powinna ona spełniać wobec M. R.. Ponadto Sąd przy wymiarze kary uwzględnił dyrektywy określone w art. 33 § 2 kw mając na uwadze stopień winy, sposób działania oraz sposób życia obwinionego przed popełnieniem wykroczenia. W tym zakresie Sąd miał na względzie zwłaszcza okoliczności wskazujące, że obwiniony nagminnie dopuszczał się przestępstw przeciwko mieniu, co stanowi niewątpliwie okoliczność obciążającą. Zauważyć należy, że obwiniony dopuszczał się tych kradzieży w okresie zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności z innych wyroków, w tym także kradzieży paliwa (dane z urzędu k.21). Powyższe świadczy o dużym zdemoralizowaniu sprawcy, o braku poszanowania norm społecznych, a przede wszystkim o wyjątkowej zuchwałości sprawcy, który kpi z wymiaru sprawiedliwości.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze elementy wymienione w art. 47 § 6 kw, a w szczególności, rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, postać zamiaru, okoliczności popełnienia czynu oraz motywację obwinionego.

Ważąc wymiar kary Sąd w szczególności uwzględnił, iż w zachowaniu obwinionego uzewnętrznił się upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, który świadczy o dużym natężeniu złej woli, a także o niskich pobudkach jego działania wynikających jedynie z chęci szybkiego i łatwego uzyskania korzyści majątkowej. Na ocenę taką mają wpływ również elementy przedmiotowe czynu, a w szczególności rodzaj dobra, w który był on wymierzony, a także miejsce i sposób popełnienia czynu wskazujący na lekceważenie przez obwinionego ogólnie przyjętych reguł zachowania, co świadczy o wysokim stopniu jego zdemoralizowania.

Sąd miał również na uwadze tę okoliczność, że „drobne” kradzieże zdarzają się nagminnie na terenie całego kraju i ich niewykrywanie powoduje znaczne szkody, które dotyczą zarówno podmioty gospodarcze, jak i w pośredni sposób każdego obywatela, który ponosi ich finansowe konsekwencje w postaci wyższej ceny towarów.

Sąd nie dopatrywał się przy tym okoliczności łagodzących.

Zgodnie z treścią art. 35 kw karę aresztu można orzec, gdy czyn popełniono umyślnie, a zarazem za orzeczeniem kary aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy albo sposób jego działania zasługuje na szczególne potępienie. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że obwiniony dopuścił się kradzieży umyślnie. Jednocześnie, w ocenie Sądu, spełniona jest również przesłanka demoralizacji obwinionego, który dopuścił się wielokrotnie wykroczeń i przestępstw p-ko mieniu, co wskazuje na to, że z procederu tego uczynił sobie stałe źródło utrzymania. Ponadto, zdaniem Sądu, postawa obwinionego prowadzi do przekonania, iż konieczna jest stosowna reakcja na popełniane przez niego wykroczenia, a orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju nie zapewni weryfikacji jego postawy i nie powstrzyma go od dokonania ponownej kradzieży. Uwzględnienie przez Sąd wyżej wskazanych okoliczności prowadzi do wniosku, że jedynie bezwzględna kara aresztu będzie adekwatną reakcją na kolejne naruszenie prawa przez obwinionego, zwłaszcza, że jak wynika z informacji policji obwiniony uchyła się od dozoru policyjnego orzeczonego w ramach kary pozbawiania wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Nadto zgodnie z art. 42 § 3 kw jeżeli wykroczeniem została wyrządzona szkoda w mieniu warunkowe zawieszenie wykonania kary **może być orzeczone tylko wtedy, gdy szkoda została w całości naprawiona**. Zgodnie z doktryną „par excellence” słuszne jest stanowisko ustawodawcy warunkujące podjęcie decyzji o zastosowaniu

warunkowego zawieszenia wykonania kary aresztu naprawieniem zła wyrządzonego czynem, przy czym nie wystarczy samo zapewnienie sprawcy. Chodzi o to, że orzeczenie warunkowego zawieszenia wykonania kary aresztu jest możliwe po udokumentowaniu naprawienia szkody. Wymóg ten uzasadniają względy wychowawcze. (Wojciech Kotowski, Komentarz do art. 42 kw, Oficyna 2009r). W przedmiotowej sprawie M. R. nie naprawił szkody, ani w całości, ani nawet w części, tym samym Sąd nie widział przesłanek ku temu, aby warunkowo zawiesić wykonanie kary aresztu.

Dokonując analizy powyższych okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż wymierzona kara jest proporcjonalna do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również jest ona wystarczająco wysoka z punktu widzenia stawianych jej prewencyjno – indywidualnych i generalnych celów. W ocenie Sądu tylko bezwzględna kara aresztu spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do obwinionego oraz powinna wzbudzić w nim refleksję.

Biorąc pod uwagę sytuację majątkową obwinionego Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.